

Bezoek aan Nepal en het kindershuis van Namaste Projects november 2017

Zondag 12 november vertrokken wij naar Nepal. Tijdens onze reis hebben we daar het kindershuis van onze vrienden Herman en Sylvia bezocht.

Hierover wil ik graag wat schrijven.

Een lange reis... maar uiteindelijk arriveerden wij in Kathmandu.

Daar op de luchthaven stonden onze dochter, die al langer in Nepal verbleef en onze vrienden Herman en Sylvia en Krishna al te wachten, om ons mee te nemen naar hun kindertehuis in Bhaktapur.

Vanaf het moment van instappen in de taxibusje tot het moment dat ik thuis weer in mijn eigen bed lag, kan ik eigenlijk maar één ding zeggen.

Tsonge jonge....tsjonge jonge.

En dat tsjonge jonge staat voor alle indrukken die het land mij gaf maar ik beperk me nu even tot het kindertehuis.

Dat was me nogal wat. De stad Kathmandu leek voor mij, in eerste instantie, een soort van slagveld. Veel kapotte huizen door de aardbeving, massa's elektriciteitsdraden en een enorme stofontwikkeling door slechte wegen, eigenlijk geen, alleen maar putten en zand en een megamensenmassa.....

Het leek alsof ik jaren terug in de tijd werd gezet. Hoe kunnen mensen hier leven.

Tsja....ze hebben geen alternatief dus ze MOETEN. Karma.

Bhaktapur ligt zo'n 15 km van Kathmandu en is dus een soort van wijk van Kathmandu. We reden opeens een zijstraatje in en Syl zei: We zijn er.

Ik had er een bepaalde voorstelling van maar die moest meteen worden bijgesteld. Een groot huis, eigenlijk toch midden in de stad, met een groot beschermend hek er om heen wat nodig bleek. Ik had het opener, vrijer, luxer en wat meer natuur verwacht. Maar het was allemaal heel erg dicht op elkaar en lawaaierig en zeer sober.

Na de poort kwamen we bij de entree. Daar hingen onze namen boven de deur met: Welcome. En welkom waren we, dat is een ding dat zeker is.

Onze koffers brachten we naar de bovenste verdieping en op de trap kwamen we al tal van kinderschoentjes tegen.

Tsjonge jonge wat waren dat een kleine schoentjes.....

Krishna en Susila zijn de 'vader en moeder' van de 10 tot 15 kinderen die het huis bewonen. Zelf hebben ze ook twee kindjes die volledig meedraaien in dit grote 'gezin'. Ook zij wonen in het huis met z'n allen op een kamer.

Natuurlijk mochten we iedere keer mee eten. Helemaal beneden in de kleine eetkamer naast de keuken, waar op twee pitten voor 20 man gekookt wordt. Eten is functioneel en niet echt gezellig. Bij ons blijven we nakletsen nu werd er meteen opgeruimd. Wij mochten steeds als eerste uit de grote pot eten. Het smaakte prima. Water drink je uit een kan, zonder glas, wat de nodige oefening vraagt.

Opeens druppelden de allerkleinsten binnen. Met hun bordje gingen ze naar Susila alwaar al het lekkers werd opgescheept op plastic of metalen bord. Alles werd met de handen opgegeten. En ze aten veeeeeel, ik snapte niet waar het allemaal bleef.

Daarna volgden de oudsten.

De kinderen ontbijten 's ochtends ...gaan van 10.00 tot 16.00 naar school...nemen lunchpakketje mee, bij thuiskomst een snack en eten 's avonds warm. De kinderen keken ons nieuwsgierig aan en al snel was het ijs gebroken. Wat toch een vrolijke, lieve, verdraagzame, tevreden kinderen.

Na het eten wordt gezamenlijk de afwas gedaan, buiten op de hurken. Ieder heeft zijn taak en doet dit zonder morren.

Ze hebben in vergelijking met ons niets aan spullen. Er is ook weinig tijd voor hobby. Ze gaan 6 dagen per week naar school en na schooltijd moet er nog huiswerk gemaakt worden.

Met z'n allen in een karig verlichte 'studiekamer' waar ook de allerkleinsten gezellig van stoel naar bank en van bank naar tafel en terug springen. Echt, een studieruimte kun je het niet noemen dus.

Na huiswerk kan er nog even een spelletje gedaan worden of wat voetballen of tv kijken....en tsjaaaaa...spelletjes hebben we gedaan...op de grond, met gemiddeld 8 deelnemers schoot het niet op maar de lol was er niet minder om. Alles rolde door en over elkaar en zo ook de pionnen van het spel. Grote pret!

Om 21.00 gaat iedereen naar bed. Tandjes worden buiten gepoetst, handjes gewassen. Niet op een eigen kamertje slapen, maar met 4 of meer. Niet in een schoon pyjamaatje maar gewoon met de kleren aan. Het wordt 's nachts koud en verwarming is er niet. Ook warm water is sporadisch. Maar geklaagd wordt er niet. Zo is hun leven nu eenmaal.

Alle kinderen hebben hun eigen verhaal. De één heeft geen ouders meer, de ander heeft een drugsverslaafde moeder, of zijn thuis gewoon te arm etc. De kinderen mogen in het huis wonen tot ze 18 worden. Dan gaan ze een baantje zoeken en zelfstandig de wereld in. Natuurlijk volgt het 'huis' hun nieuwe weg en sturen zo nodig bij.

Er wordt een nieuw kindertehuis gebouwd in Das Kilo. Een huis in de natuur. Waar de lucht zuiver is en waar je de Himalaya kunt zien. Waar gespeeld kan worden 'buiten' de poort. Waar een rivier is waar de kinderen kunnen gaan vissen. We zijn ook daar gaan kijken en het ziet er nu al prachtig uit.

Dat deze kinderen zo'n kans krijgen is te danken aan Herman en Sylvia en Ron en Peter. Zij zijn zo'n 12 jaar geleden gestart met het kindertehuis. Vanaf het moment dat NP een stichting is geworden heeft ook Lucas zich als actief bestuurslid aangesloten.

Met veel liefde voor deze kleine jonge medemens zetten zij zich belangeloos in. Natuurlijk, er zijn in Nepal heel veel wezen, straatkinderen etc. Je zou ze allemaal willen helpen, maar dat gaat nu eenmaal niet. Er worden gelukkig steeds meer van dit soort initiatieven genomen waardoor steeds meer kinderen kansen krijgen. Wat ons opviel was dat alle kinderen die we op onze reis tegenkwamen (en bijna alle volwassenen een beetje) Engels spreken. Dat is zo'n goede ontwikkeling. Ondanks dat Nepal een derde wereld land is worden er zo toch kansen gecreëerd. Een vaste groep donateurs zorgt ervoor dat dit kindershuis kan blijven draaien. Grotere donaties vanuit erfenissen etc. hebben ertoe bijgedragen dat er nu een nieuw huis gezet kan worden.

Ik ben geraakt door de eenvoud, soberheid, verdraagzaamheid, kracht, dankbaarheid en humor die deze kinderen uitstralen. Je hart gaat open bij zoveel oogjes die je zo guldig en verlangend aankijken zodat je weer een spelletje met ze gaat doen. De laatste avond was er één van totale verbinding. De kinderen hadden een kleine show voor ons voorbereid en toonden hun prachtige zang en traditionele dans en aan het eind stonden we allemaal te dansen en te zingen. Geweldig! Ook groot respect voor Krishna en Susila.

Herman en Syl, dank voor de kans die we kregen om zo eventjes een vleugje van jullie mooie missie mee te krijgen.

Niet alleen het kindertehuis maar heel Nepal is een ervaring/levensles die eigenlijk iedereen in Nederland een weekje zou moeten meemaken. Wat hebben wij het goed!!!

Mocht je meer over dit kindershuis willen weten of iets willen betekenen dan kun je kijken op www.namasteprojects.nl

Tine van 't Westende heeft een mooie notitie gemaakt van haar ervaringen in het kindershuis en Nepal.

Wij (Herman en Syl / bestuursleden) hebben ons laatste bezoek aan het kindershuis in Salaghari Bhaktapur met onze vrienden intens beleefd . Tijdens de reis hebben we het nieuwe pand in het Ghorka district van alle kanten kunnen bewonderen. Het hoogste punt was bijna bereikt. Aan de afwerking werd reeds begonnen. Het uitzicht rondom is spectaculair. Landerijen, de rivier, de Himalaya en de eigen grond waar de moestuin e.d. zullen komen.

De ontmoeting met Robi was verrassend. Achttien jaar, dus hij moest volgens de wet ons kindershuis verlaten. Geen familie. Krishna is met de slimme oplossing gekomen, om Robi de rol van opzichter bij de nieuwbouw te geven. Verrassend, was de serieuze, volwassen houding van Robi in zijn functie van opzichter. De klus, die Krishna, Susila en Robi klaren is enorm, groots en bewonderenswaardig.